

50 000 sierot w Kanadzie naznaczono piętnem Duplessis

17 grudnia 2015

W latach 1940. i 1950. Kościół katolicki w Quebecu i rząd Maurice'a Duplessis podpisali umowę, na mocy której ok. 50 000 zdrowych osieroconych dzieci uznano za upośledzone umysłowych. Ze zdrowymi dziećmi postępowano jak z psychicznie chorymi. Te, które dożyły dnia dzisiejszego noszą na sobie piętno sierot Duplessis.

Tragiczne zdarzenia, o których opowiedziano w rozmowie ze „Sputnikiem” miały miejsce w latach 1940. i 1950. ubiegłego stulecia w kanadyjskim Quebecu. Pod przykrywką walki o „tradycyjne wartości” i religijną moralność premier prowincji Quebecu Maurice Le Noblet Duplessis przekształcił całą sieć domów dziecka w system korupcyjny stworzony dla zarabiania pieniędzy. Będąc u władzy, Duplessis starał się wszelkimi sposobami utrzymać istniejący od wieków porządek rzeczy: wobec obywateli wysuwano żądania bezwzględного podporządkowania się zaleceniom Kościoła katolickiego, wierności tradycyjnym wartościom i wyrzeczenia się wszelkiej walki o swoje prawa.

W Quebecu maksymalnie zaostrzono ustawodawstwo dotyczące relacji rodzinnych. Odtąd każde dziecko urodzone poza małżeństwem umieszczano w przytuliskach dla sierot. Za legalne, rzecz jasna, uznawano tylko małżeństwo uświęcone przez Kościół katolicki. A przytuliska, do których trafiały „sieroty” były oddawane pod zarząd klasztorów katolickich. Taka sytuacja nie była czymś wyjątkowym. To samo praktykowano w latach 1940. ubiegłego stulecia we Francji. Jednak rząd Maurice'a Duplessis poszedł jeszcze dalej. Dzieci odbierano też niezamożnym i bezrobotnym rodzicom, przekazując je Kościołowi katolickiemu.

Klasztory, w których dzieci od najmłodszych lat przymuszano do

pracy na równi z dorosłymi i z uszczerbkiem dla ich edukacji, zyskiwały bezpłatną siłę roboczą. Dzieci były jednocześnie pozbawiane wszelkich kontaktów ze światem zewnętrznym, a cięgi były dla nich rzeczą najzwyczajszą.

W jakimś momencie Kościół podmienił dokumenty wielu dzieciom, przedstawiając zdrowych malców jako psychicznie chorych i przekazując sieroty do szpitali, aby te opracowały dla nich program eksperymentów psychiatrycznych – za „upośledzone umysłu” dzieci Kościół dostawał od państwa więcej pieniędzy na ich utrzymanie. Dzienna normatywna stawka utrzymania dziecka wynosiła 1,25 dolarów kanadyjskich, ale za dziecko obciążone chorobą psychiczną otrzymywano już 2,75 dolarów na utrzymanie.

Dzieci, które trafiały do domów dla sierot i którym stawiano diagnozę niepełnosprawności intelektualnej, pozbawiane były wszelkich praw. Poddawano je działaniu silnych leków psychotropowych, przetrzymywano w kaftanach bezpieczeństwa, poddawano działaniu prądu elektrycznego, zaciskając im klemy na sutkach, w tym czasie, jak dzieci leżały rozkrzyżowane na stole obitym metalową listwą. Wiele z nich poddawano zabiegowi lobotomii. Jeszcze większą ilość dzieci poddawano molestowaniu seksualnemu.

Z czasem dzieci te zaczęto nazywać sierotami Duplessis. Według różnych informacji, liczba takich dzieci, urodzonych pomiędzy rokiem 1949 a 1959, i sprowadzonych w dosłownym tego słowa znaczeniu do poziomu zwierząt eksperymentalnych, wahała się od 20 do 50 tys. Na początku lat 1990., wśród żywych nie zostało się ich więcej niż 3 tys. Liczba dzieci, które zmarły w toku eksperymentów, nie była dokładnie wyliczana. Absolutna większość pozostałych przy życiu dzieci okazały się nieprzystosowanymi do normalnego życia.

Źródło: pl.SputnikNews.com